

[Elgaard.]

der er sket det sidste år, og derfor gælder det om at fastholde og forbedre det resultat, der er nået under denne regerings ledelse.

Jeg vil gerne understrege dette sammenhængsforhold som indledning til nogle få bemærkninger om det nye socialdemokratiske aktionsprogram, hvoraf det ærede medlem hr. H. C. Hansen citerede nogle afsnit her fornylig, dette aktionsprogram, der skal opfattes som et aktuelt supplement til „Fremtidens Danmark“. I dette program findes der ikke eet ord om besparelser i den offentlige husholdning, ikke et eneste. Der foreslås tværtimod gennemført en række nye udgifter. I de fleste tilfælde er det ikke nøjere angivet — i hvert fald kan det ikke beregnes —, hvad staten skal punge ud med, men selvom man ser bort fra de i økonomisk henseende mere svævende forslag, er det ikke småpenge, der skal bruges. Der vil til de forslag, der nogenlunde kan bedømmes, blive tale om store millionbeløb. Alene den foreslåede folkeforsikringsordning vil tre år efter forslaget beregnede ikrafttræden koste mellem 100 og 200 mill. kr., stigende til endnu meget, meget større beløb, inden vi når frem til 1981, ja, der kan blive tale om beløb på omkring 1 milliard kr.

En tilbageføring af huslejeniveauet til 1950, beregnet efter et byggeri på ca. 20 000 lejligheder årlig, vil det første år koste staten 8—9 mill. kr., stigende med det samme beløb hvert år.

Hvad angår forslaget om prisregulering af statstilskuddet til sygekasserne, er der, reguleret efter den fulde stigning i pristallet fra 1914, tale om en merudgift på 13 mill. kr. årlig plus øgede udgifter til medicin og forhøjede dagpenge. Efter det forslag, sygekasserne selv har skitseret, vil forhøjelsen af dagpengene koste staten 10—12 mill. kr. mere om året.

I betragtning af, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i foråret 1951 tvivlede på, at vi kunne klare de udgifter, vi dengang havde, vil jeg egentlig gerne vide, hvad der er grunden til den optimisme, som socialdemokratiet nu viser vedrørende de økonomiske forhold. Er de forslag, som jeg her har præsenteret et lille udpluk af, alene til ydre brug, eller vil man her i tinget anvise, hvor pengene skal komme fra? Jeg vil ikke være synderlig vel tilfreds med et svar, der går ud på, at der ved en større udnyttelse af allerede hjemlede skattekontrolbe-

stemmelser kan indvindes et eller andet svævende beløb. Disse bestemmelser var gældende under regeringen Hans Hedtoft, og jeg går ud fra, at de dengang var blevet brugt med ildhu, hvis man havde ment, at de kunne forøge statens indtægter nævneværdigt. Jeg vil med interesse afvente svaret på dette spørgsmål, fordi aktionsprogrammet, dersom det skal have praktisk betydning, jo ikke kan praktiseres, uden at det vil koste betydelige beløb.

Denne opfattelse underbygges, synes jeg, af den iver, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft udviser for at beklukke regeringens vilje til at gennemføre en forfatningsændring. Jeg mener, at det ærede medlems iver nærmest er påfaldende, og lad mig derfor til slut fra denne talerstol til understregning af ordene i regeringens programerklæring sige:

Vi vil fra venstres side gøre, hvad vi kan, for at nå til enighed om en forfatningsændring, men naturligvis ud fra den forudsætning, at socialdemokratiet ikke ene skal bestemme, hvad der skal stå i hver eneste paragraf i den nye grundlov. Alle partier, som vil være med til at skabe Danmark en ny grundlov, må være rede til at bøje sig for hinanden, og er viljen dertil tilstede, tror jeg også, vi får en ny forfatning i hus i denne rigsdagssamling.

Karl Olsen: I de bemærkninger, jeg her i dag på min gruppes vegne skal fremsætte, vil også jeg afholde mig fra at komme ind på vor udenrigs- og forsvarspolitik. Som det allerede er nævnt, vil der senere blive lejlighed til at drøfte denne, og jeg skal derfor lade de udenrigs- og forsvarspolitiske spørgsmål være uomtalt.

Jeg vil først rette en tak til den højtærede finansminister for den klare og nøgterne tale, hvormed han fremlagde finanslovsforslaget for 1953—54. Det var en tale præget af sædvanlig lidenskabsløs saglighed, en tale, der ikke gik uden om vanskelighederne, men kaldte tingene ved deres rette navn og gjorde vor finansielle stilling op i hele dens omfang. Talen var en stærk fremhæven af, at hvis man skal have en virkelig oversigt over statens pengeforbrug og dermed statsfinansernes indvirken på vort hele samfunds økonomi, må man ikke stirre sig blind på driftsregnskabet balance, men tage hensyn til de store indtægter og udgifter, der afholdes over finanslovsforslagets § 26, her-